

გულდაგულ

რომ ვთქვა მართალი,
მე ეს მაკვირვებს სხვა არაფერი.
ახალ პოეტებს
რად აკლიათ
ლექსის საფენი.
მე იმას ვამბობ,
რაც უნდა ითქვას:
- არ აქვს საზღვარი
მარღვიან სიტყვას.
და თუ სხვა მაინც
ვიღაცას სწყევლის
და ხახამშრალი
ლირიკულ წვიმას
ელის და ელის...
აღბათ ეს მხოლოდ
იმის ბრალია,
რომ სიტყვით ეძებს
თანამედროვეს
და დანახვაზე
თვალი მწყრალია.
ბორკავს პოეტებს
ძველი ოცნება
და ეშინიათ
ახალ ცხოვრების
სიმღერად ქცევა,
შესისხლხორცება.
ძმებო, გადახმა
ძველი პარნასი,
დღეს ასეთი მთა
დგება ათასი.
თუ სინამდვილე
არ აგამღერებს
და გული გრძნობით
არ აგვესება,
ნუ გაიკვირვებ გული გაგიხმობ,
ნურც იმას, თვალი
რომ დაგვესება.
ვის უნდა მერე
შენი გოდება,

გადმოღვარული
ცრემლის ლექსებად...
სიტყვა-ლოზუნგი,
სიტყვა მჭრელი
მოკვეთილია,
ჯერ ჭავჭავამე
სცნობდა ილია:
- „ მო ვ ი კ ლ ა თ წ ა რ ს უ ლ
დ რ ო ე ბ ზ ე დ ა რ დ ი.
ჩ ვ ე ნ უ ნ დ ა ვ ს დ ი ო თ
ე ხ ლ ა ს ხ ვ ა ვ ა რ ს კ ვ ლ ა ვ ს,
ჩ ვ ე ნ დ ნ დ ა ვ შ ო ბ ო თ
ჩ ვ ე ნ ი მ ყ ო ბ ა დ ი.
ჩ ვ ე ნ უ ნ დ ა მ ი ვ ც ე თ
მ ო მ ა ვ ა ლ ი ხ ა ლ ხ ს“
და ბოლიათი
დაიდრა ხალხი,
ჩვენ თვითონ მოგვცა
ეს მომავალი.
ძმებო, სიმღერის
გვედება ვალი.
წავიდა ის დრო,
როდესაც ჩიტებს
დასდევდა ხალხი.
ებლა სხვა ბორბლის
ტრიალებს ჩარხი,
სხვა მდინარეთა
გაიხსნა არხი.
თუ რამე დაგრჩა
ძველი ცოდვისა,
მოასწარი და
მაგრად ჩამარხე
თვითონ უნდა სცე
შენს თავს პატივი,
თორემ ტკბილ სიტყვას
ხალხი არ დასდევს.
- შეურცხვეს მართლა
იმას მარჯვენა
და სასიმღეროც
გაუხმეს ენა,
ვინც დაიზოგოს

სიტყვა მართალი
იმ გმირებისთვის,
რომელთაც თავი
ხალხისთვის დასდევს.
შერცხვეს პოეტი
თუ შეუშინდეს
ქვეყნის ორგულსა,
მტერსა და მუხთაღს
და სისხლის ოფლში
გამოჟანგულ ხალხს
ამხანაგური
სიტყვა ვერ უთხრას